

Val a dir que aquesta actuació judicial, la Junta la seguia com un senzill formulisme; poc ens preocupava la condemna d'un jutjat; més, però molt més interessant era per tots nosaltres la condemna pública, l'haver posat al descobert aquesta nafra i l'haver obtingut el termini de la mateixa. Un o dos anys d'arrest, una indemnització més o menys crescuda, no té importància davant la reproducció del "Bòria avall...", on el poble, erigit en jutge, condemna i castiga.

Per altra part, tots els que fem vida col·lectiva estimem les nostres associacions, desitgem per elles el més gran prestigi i que assoleixin l'esplendor més pur: ens dol que a les nostres entitats pugui haver-hi algú que la mortifiqui, amb raó o sense raó, i si, com vulgarment es diu, fem una rellescada, procurem esmenar-nos i ofeguem entre nosaltres ço que fóra motiu de menyspreu o de dubte tan sols.

Dit això, no cal, doncs, que insistim més en demostrar la conveniència d'haver publicat també en llatí el fullet "El curanderisme a Montserrat".

Té més importància per a nosaltres que una condemna judicial, una condemna popular; i tant com aquesta, la té la frase que a cau d'orella pugui ésser dita a un benedictí, sigui aquí, a Roma, a Jerusalem o a qualsevol altra part del món, formulada per qualsevol agustí, dominic o franciscà, amb jerarquia o no de bisbe o cardenal:

"I doncs, Reverend monjo, què en farem de l'"Hermano" Pelegrí?"

Respecte a l'actuació governativa, resta en suspens i sempre a l'aguait, com hem dit abans, de les recidives que puguin esdevenir.

Fins al moment, sabem que al Pelegrí se li va florint la pomada de tan oblidada que la té (Guarda, que es podenco!), i a tanta exageració arriba i a tanta inactivitat terapèutica (!) el condemnen, que àdhuc dins el convent, quan hi ha algun malalt, cerquen l'ajut d'un metge.

Recentment un Pare benedictí sofrí una lesió al peu, i a corre-cuita i enviaren a la clínica d'un distingit cirurgià barceloní, i ni tan sols s'acomiadà de l'"Hermano" Pelegrí. Es cert que ja abans de la demanda judicial, quan el llec es trobava en plena activitat, no li donaven belligerància terapèutica, i això justifica ço succeït suara i que ha servit perquè algun company nostre hi posés un comentari un bon xic irònic:

"Es veu—digué el company—que no hi ha confiança en la família!"

No devem ésser malpensats; a bon segur la lesió que sofrí recentment aquell Reverend monjo, era un procés en el qual encara no s'havia especialitzat l'"Hermano" Pelegrí.

* * *

L'objectiu que perseguia la Junta de Govern del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona s'ha aconseguit, puix no era altre que acabar per sempre més amb un comerç tan "inadequat" (és el mot més suau que he trobat) i que ens feia remuntar, de persistir, als temps de l'edat mitjana, on cada convent era una clínica i gairebé tots els malalts estaven embruixats o eren endimoniats.

Per nosaltres, donem per acabat aquest assumpte; mes si els Reverends monjos desitgen altra vegada una popularitat des d'aquest punt de vista—per als altres, tots els nostres respectes—, per part nostra, que no estiguin, tot és qüestió que tornin a fer visitar el llec i recollir almoines per a misses.

J. M.ª C.